

Myslím, že jsem se už zmínil, že mám tetu jménem Kateřina. Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Teta Kateřina má syna. Je mu 18 let a jmenuje se Milouš. Neštěstí nechodí nikdy samo. Teta Kateřina je vdova a Milouš je sirotek, protože strýc František před deseti lety zemřel. Jistě nelituje, že to udělal. Poslouchat celý život přísloví, pořekadla a zrnka moudrosti není maličkost.

Teta Kateřina je starší paní, ale odmítá to vzít na vědomí. Strojí se, jako by byla bůhvíjak mladá, nosí senzační klobouky a velmi se maluje, ačkoliv to vůbec neumí. Při chůzi zvláštním způsobem poskakuje a špulí rty. Často se stává, že některý z mužů, které tetu potkává, je jejím vzhledem udiven a podívá se na ni poněkud vyjeveně. Tu tetu podivným způsobem zkroučí obličej, čímž hodlá naznačit, že přemáhá úsměv, a po několika krocích si tiše řekne: "To byl ale dotěrný muž!"

Potom se za ním přes rameno ohlíží, nenápadně sice, ale přece jenom tak, že ostatní chodci mají obavy, aby nenarazila do stojanu pouliční svítilny. V kavárně vykládá všem známým dámám, že jí na ulici nějaký mladý muž fixíroval a že jí to bylo velmi nepříjemné. Že je si vědoma toho, že není žádná mladice, a tak ať si takový hoch najde nějaké mladé děvčátko a nekouká po ní. Ano, tak to tetu vždycky říká, ale, prosím vás, co je to platné? Muži se po ní koukají dál.

Milouš je výrostek neobyčejně hloupý a ješitný. Teta ho rozmazluje a pořád o něm říká: "Copak náš Milouš!" Tvrdí o něm, že je neobvykle nadaný a že se tomu všichni diví. Kdo se tomu vlastně diví, jsem nikdy nezjistil. Jednou mi tetu říkala, že Miloušovo nadání tak zapůsobilo na pány učitele, že bylo rozhodnuto, aby mladý génius byl dán do zvláštní školy. Později mi někdo povídal, že ta zvláštní a speciální škola se jmenuje pomocná a že jsou tam vyučovány děti, které by v normální škole postup vyučování brzdily. Nevím, jestli je to pravda, a neříkám to ze zlomyslnosti. Ačkoliv k tetě Kateřině nechovám zvláštní sympatie, v tomto ohledu ji lituji.

Domnívám se totiž, že má velice skličující vyhlídky na budoucnost svého syna. Majetek, který po strýci má, se velmi ztenčil a myslím, že se brzo ukáže nutnost, aby si Milouš našel nějaké zaměstnání.

Když jsem se jednou tetu ptal, jestli už přemýšlela o tom, čím Milouš bude, naznačila mi nejdříve, že to není moje starost, a potom smířlivě řekla, že Milouš překrásně bruslí. Kdybych prý viděl ty figury, no, unikum. Ta odpověď se mi zdála podivná. I kdyby tomu bylo tak, jak tetu říká, co bude, proboha, dělat v létě?

Potom tetu změnila téma rozhovoru a vzpomínala na svého nebožtíka muže. Vykládala mi o něm, jako kdybychho byl jakživ neviděl. Já se naň pamatuji velice dobře.

Byl to podivuhodný človíček. Vystřídal překvapující množství povolání z toho důvodu, že považoval za nedůstojné, aby někoho poslouchal. Teta tomu říkala vrozená hrdost. O postavení, které si nakonec získal, se míván rozchází.

Teta Kateřina říká, že byl vědeckým pracovníkem. Já jsem toho názoru, že měl malou továrničku na nějaké čisticí prostředky, a Saturnin jednou řekl, že podle toho, co slyšel, to byla továrna na katastrofy. Skoro bych řekl, že máme pravdu všichni.